

E ira, plná neklidného vzrušení, okamžitě vyskočila na nohy. „Ano, samozřejmě.“

„Bude dobře, když si tu laskavost zapamatuješ.“ Adela také vstala.

„Nezapomenu na ni, Vaše Zhoubnosti.“

Adela se mírně naklonila dozadu a povytáhla obočí. Bezpochyby si všimla, že Eira použila Crowino láskyplné oslovení. Eira se trochu rozpačitě usmála a jako první vykročila ven z kajuty. Přisahala by, že zaslechla, jak si Adela něco tiše mumlá. Ale slova jí unikla. Možná, že až se jí vrátí magie, bude si moct poslechnout ozvěny v místnosti a zjistit všechno, co o ní Adela řekla, když si myslela, že ji Eira neslyší.

„Ráno tě přinesu zpátky,“ prohlásila Adela pevně, když se zastavila u zábradlí. „Bud’ připravená hned, jak vyjde slunce.“

„Samozřejmě.“

Druhá loď plula těsně za nimi. Viděla své přátele, jak sedí vzadu na palubě. Zatím si jí nevšimli. Eira se ubránila pokušení zavolat na ně a zachovala klid.

Adela bez varování mávla zápěstím. Řeka se zvedla, sebrala Eiru z paluby a odnesla ji na druhou loď. Přicházející vlna zahoupala lodí a zalarmovala její přátele. Než se Eira – promočená – ocitla před nimi, měla veškerou jejich pozornost.

Alyss nezastavila ani skutečnost, že je Eira mokrá od hlavy k patě. Vyškrábala se na nohy, vrhla se k ní a objala ji tak pevně, že ji málem rozdrtila. „Jsi v pořádku!“

„Říkal jsem vám, že je!“ Ducot byl viditelně uražený.

Jako další objala Eiru Noelle. Takové projevy náklonnosti byly u této ženy vzácností a Eira zůstala stát jako omráčená. „Měli jsme o tebe strach.“

„Noelle?“ Ducot se chytil za hrud’, jako by ho fyzicky zranila. „Ani ty jsi mi nevěřila?“

„Jsi strašlivý pirát, kterému se nedá věřit,“ poznamenala Noelle a od táhla se od Eiry. „Tak rádi tě zase vidíme. Naše nebojácná vůdkyně a potíztka nám moc chyběla.“

„A mně jste zase chyběli vy.“ Eira je obě naposledy objala a pak se pustily. Její pohled se setkal s Cullenovým.

Ten tam jen stál a mírně se usmíval. Pozoroval ji měkkým, téměř zářivým pohledem. Zapadající slunce mu pozlatilo vlasy a zvýraznilo ramena, jako by byl utkáán z magie světlohry. Stál tam, stejně vysoký a silný, jak si ho pamatovala, možná ještě silnější, soudě podle svalů, které se rýsovaly pod košilí, nepochybně díky práci na lodi.

Okolní svět zmizel. Zvuk lodí poháněných větrem, které prořezávaly vodu jako ostrý nůž, utichl. Na celé lodi zůstali sami, jen on a ona.

Miluju tě. Nikdy jsem tě nepřestal milovat, rezonovalo v ní. Byla to poslední slova, která vyřkl, než se kvůli ní vrhl proti meči. Na ta slova nikdy nedostal odpověď. Pořád toho mezi nimi zůstávalo tolik nevyřčeného.

„Rád tě vidím, Eiro,“ zašeptal.